

ABANS

(Versió febrero 2019)

De Daniel J. Meyer

Escena 1.- Laia

A l'escenari (que hauria de ser un lloc que no sigui l'escenari) es veuen muntanyes de roba. I potser algun cub per dipositar-ne.

A l'entrada de l'espectacle, i potser durant la promoció, s'ha de dir a la gent que s'està fent una campanya de donació de roba i d'altres coses per a Roba Amiga, que si volen poden deixar alguna cosa allà, on hi ha els cubs, que després ho vindran a recollir.

Entra l'actriu i es posa entre el públic. Entra amb un violí (dins la seva funda) i una motxilla.

Laia.- Perdona! Estàs deixant aquesta roba per la donació? Em deixes veure què hi ha primer?

S'acosta a les bosses

Laia.- Gràcies!

Es posa a remenar les bosses. Mira al seu voltant, li fa una mica de vergonya. Segueix remenant, es prova alguna roba per sobre. Mira al seu voltant.

Un del públic li crida l'atenció

Laia.- Ets igual que el meu avi... igual, igual. Però més jove

(somriu)

Em recordes molt a ell... Ets igual... Què fort! És que...

(de cop s'adona del que està dient i de la situació)

Així que, sisplau, deixa de mirar-me.

(Torna a mirar al que s'assembla al seu avi)

Es que... estaria tan... avergonyit, desil·lusionat... no avergonyit no, estaria orgullós però... avergonyit. Ell sap que he lluitat i que lluito però... No passa de cop.

Jo estudiava, igual que tu (*mira a una altra jove*) anava a classe, a la facultat de comunicació audiovisual. Estudiava, feia classes d'anglès, de música... estudiava i treballava perquè tampoc vaig ser mai de família de pasta, però... érem d'una classe mitjana, bé: educada, bé... normal.

(Li ve mal rotllo de cop i es disposa a agafar la roba i marxar. De cop es gira altre cop)

Estudiava i treballava algunes hores de cambrera, després en un call center, o tonteries que m'anaven sortint i que m'ajudaven a pagar la matrícula, el transport i les sortides. (*mira a l'avi*) Ets igual, igual a la foto que tenia la meva mare al menjador de casa; aquella del dia que et vas... es va casar.

(S'atura, adonant-se de la situació i va per marxar. Però finalment decideix quedar-se)

Estudiava, treballava i fins i tot sortia de festa... Fins que a segon de carrera la meva mare es va quedar sense feina. Al principi va ser una mica drama, però la veritat és que jo no ho veia un gran problema ja que li tocava atur i amb la pensió per la mort del meu pare no veia gaire diferència a l'economia familiar. Però... la meva mare va començar a deprimir-se, per tot el tema que no trobava feina i tal... i estava insuportable, però, quan no ho estava? Quan no ho havia estat? Es va tornar molt sobreprotectora després de la mort del meu pare...

A l'any i mig, o sigui fa 4 anys...3...bueno, més o menys, se li va acabar l'atur i allà sí que vaig començar a veure el problema i a notar la crisi. El Marc i jo, que teníem unes feines de merda vam haver de començar a posar diners a casa ... (*s'interromp i somriu*)

El Marc és el meu germà... Ell és... és un tio guai. Sempre ha anat a la seva bola, però... a veure, que s'entengui, va a la seva bola en el sentit que és més introvertit o que surt menys, però no és que no sàpiga relacionar-se ni que ens portem malament. Al contrari, ens portem... bé. És que... és... ja us explicaré del Marc.

Bueno, que posàvem diners a casa per pagar la hipoteca i la majoria de les coses. O sigui que cada cop hi havia menys i menys sortides, menys viatgets, es van acabar les festes, els porrets, les borratxeres, el fet de comprar-te alguna cosa per sortir el dissabte, gaudir de...

(A un altre espectador)

Perdona. Per què em mires així?

(Adonant-se que ha sigut agressiva)

Perdó! No volia ser mal educada ni agressiva, però és que... em fa ràbia i tinc impo...

(Mira a l'avi)

Jo he lluitat, avi! Et juro que he lluitat per mantenir-me! Sempre recordo les històries que m'explicaves de la guerra i vas saber tirar endavant, vas poder... Jo... No se si ho sabré fer.

(Segueix amb la història)

Fèiem autèntics malabars amb la poca pasta que entrava. El meu germà i jo aportàvem diners però cada cop era més i... també es va fer impossible anar a la universitat. De què servia poder pagar la matrícula quan no podia ni pagar una cinta per gravar? O si s'espantava l'ordinador, haver-me de quedar estudiant a la uni i només els dies que no havia de treballar després? I si em quedava fins tard, tancaven el metro... i tornar caminant a casa. No dormia, no descansava, menjava fatal i sempre anava amb un tupper pudent, a munt i avall i ja no *disfrutava* d'estar amb la gent. Bueno, sí, *disfrutava*. Sí! Gaudia! Perquè a casa era insuportable estar amb ma mare... però a la uni... em distreia amb els meus amics i companys però ja no tenia aquella... complicitat. Saps aquella complicitat que neix de les aventures conjuntes? D'haver viscut un *lio* la nit anterior? O del dependent de l'altre dia quan vam anar a comprar...?

Recordo que amb la Marta feia anys que quedàvem a un bar, tots els dimecres a les 22:30, a prendre una canya (a vegades un gin tònic) No sortíem ni res, simplement quedàvem allà per parlar i riure una estona i fer un break al mig de la setmana, o... així havia començat i aquesta era l'excusa; que es va convertir en una tradició. Anàvem al bar del Toni, que quedava entre casa seva i casa meva i *rajavem* de tots els de la classe i de rumors i tonteries. Lo típic, destruir per construir. Criticàvem per fer créixer la nostra amistat, però funcionava! Ens encantava saber notícies de la Rosa, l'amiga que ens havia presentat, però que ja no era amiga seva ni meva... sí però no. Diguéssim que

anava tot bé però ja no... érem amigues per dir que érem amigues però la complicitat se n'havia anat.

Bueno, ara se n'havia anat la complicitat amb tots... fins i tot amb la Marta. No sabia com connectar i necessitava estar sola...

A casa la cosa ja anava bastant malament. El meu germà també va perdre la seva feina, però... ell era diferent. Ell no sortia, no tenia amics i tenia d'altres interessos.

La mare ja estava fatal, va començar a no dormir i ens cridava molt. Molt més del que era normal. Ens deia que per què no aconseguíem feina, sobretot al meu germà, i que per què no l'ajudàvem però al mateix temps ens recriminava que no estudiéssim, això sobretot a mi, que acabava de deixar la uni i al meu germà que havia renunciat a fer un màster que el becaven amb el 30%

Lo típic, que amb estudis arribaríem més lluny ,que no ho deixéssim. "Mama, no puc amb tot, haig de treballar". Però ella insistia amb que no ho deixés... Mai!

"No deixis d'estudiar mai! Si ara no pots anar a la universitat, repassa els apunts d'anys anteriors i investiga per Internet o a les biblioteques, però sisplau, no et converteixis en una... és que no vull que siguis mà d'obra barata!" "Ja ho sóc mama" li deia jo "Canviarà! Però estudia, tira endavant!"

Cridava, cridava molt però no era dolenta. Dos dies després es va tirar a les vies del metro...

(Silenci llarg. Els ulls s'omplen de llàgrimes però s'aguanta el plor)

I sí, ploro de tant en tant. Sí que la recordo però no la perdono. Ella no va tirar endavant, ella es va resignar i es va desplomar en l'emoció, en el crit, en el plor i no va lluitar per mantenir la... Jo sí que he lluitat, avi! Lluito.

Al cap d'uns mesos el Marc em va dir que se n'anava. Se n'anava a Anglaterra... bueno, a Escòcia, Edimburg. Li havia sortit una feina d'informàtic i li pagaven bastant bé. Em va oferir enviar-me diners i ajudes per intentar mantenir la casa, però... Com li podia dir que enviés diners? Em va fer ràbia però al mateix temps estava contenta que

pogués volar. Ell sempre va ser més intel·ligent que jo i... sempre va tenir més potencial.

Quan érem uns nens, jo tenia 11 anys i ell 6, recordo que el meu pare ens va portar ,d'una viatge, un violí a mi (*comença a treure el violí*) , que feia molt de temps que la demanava, i una bateria a ell, que per gelosia també volia un instrument. Ens vam posar a aprendre els dos; llibres, algunes classes... que a les poques ell va deixar. I jo, als pocs mesos també (*riu*) No m'agradava el professor. El meu germà era un desastre tocant perquè destrossava totes les meves cançons amb els seus múltiples cops de plat. Excepte una cançó, que quan em sentia tocar-la es quedava callat, en silenci fins que acabava i aleshores ell feia un petit cop de plat...

Sembla que està a punt de tocar però es repensa i deixa el violí

Millor no parlem del Marc. I no perquè tingui ressentiment. Al contrari, estic preocupada. Vaig intentar diverses vegades contactar amb ell per Facebook... mai he sabut el seu mòbil d'allà, mai me'l va donar. Tampoc tenia molts amics aquí així que... No se res. I ara no tinc telèfon i al Facebook...

Prefereixo no parlar perquè em fa...

Es posa a plorar

El trobo a faltar. El trobo molt a faltar... és l'única família que em queda.

Plora. Intenta tranquil·litzar-se i continuar.

Els meus pares, quan ens barallàvem sempre ens deien: "Està bé que us baralleu ara però quan sigueu gran us heu de portar bé. És preferible que ens odieu a nosaltres però entre vosaltres...no. Marc i Laiona, estimeu-vos molt perquè sereu vosaltres els que quedareu. Els germans sempre han d'estar units"

I estàs tan lluny... I no se si és que t'has oblidat de mi i et va de puta mare o és que estàs igual que jo, però lluny, en un país fred i llunyà... ni tan sols se si estàs viu.

Es tranquil·litza. Es queda pensant, angoixada.

El que segueix, ja us ho podeu imaginar. Impagaments de la hipoteca... tota la merda que es viu en aquest país. Ja està, així s'arriba al carrer.

Sí, és clar que tenia amigues i els hi hauria pogut demanar ajuda, ~~però no les veia des de feia anys. Vaig lluitar, vaig intentar mantenir la dignitat.~~ Però feia anys que no les veia i ja no era ni vergonya de mi mateixa... sentia pena i pietat per elles. Per què m'havien de veure així? Per què veure la desgracia humana tan d'aprop quan no t'està tocant? Per què havia d'arribar a això? Per què em trobava així? Per què estic així?

Plora desconsolada

Vaig deixar totes les meves coses. Al carrer no pots carregar amb maletes ni res. *(riu)*

Jo camino, camino molt. Amb prou feines mantens el que és necessari per viure. Per sobreviure, si vols seguir caminant, és clar. En aquesta motxilla porto una mica de roba i el raspall de dents. Les mantes són pesades i tampoc fa gaire fred ara... suposo que ja n'aconseguiré quan sigui necessari o potser ja...

Us he explicat que quan era petita tocava el violí, oi? *(mirant totes les seves coses)*

El raspall de dents i el violí... I és que no suporto que em faci pudor l'alè *(somriu)*

Camines i camines fins que no tens cap més opció que buscar als contenidors.

Fa per marxar però de cop s'atura

Fa uns mesos, un dia qualsevol, quan m'estava rentant les dents a un pàrquing públic, una senyora que no havia vist mai, m'ha vingut i m'ha dit si volia pujar a casa seva a rentar-me i dutxar-me al seu lavabo. M'ha sorprès perquè mai l'havia vist i perquè... és clar, això no passa mai. No he vist males intencions darrera la seva proposició i he acceptat.

M'ha deixat passar al seu bany... m'ha ofert una pinta i alguna cosa de roba. M'ha mirat i de la bossa de roba que m'ha donat n'ha tret un

jersei. Aquest que porto posat. M'ha dit que em donava un color bonic a la cara. Me l'he posat i m'ha acompanyat a la porta. M'ha donat la pinta i mentre em feia l'ullet m'ha dit que em pentinés. Mentre tancava la porta he vist que tenia penjat un calendari i que era 2 de decembre.

És fort. El 2 de decembre, fa 2 anys que el Marc se'n va anar a Escòcia. I 9 anys que va morir el meu avi . I sí, el meu pare també va morir i la meua mare també. Casualitat? "Tot anirà bé" em va dir la senyora i es va acomiadar. Jo no crec en la casualitat però sí en l'esforç. El meu avi va lluitar, va lluitar per mi, per segurament tots nosaltres, i va tirar endavant.

El Marc va aprendre bé d'ell. Jo no se si tiraré endavant... sóc diferent. Crec que més egoista. Però camino, i encara que les meves cames i el meu cor estan molt cansats, segueixo caminant i ho seguiré intentant.

Somriu, agafa el violí i toca la cançó que tocava quan era petita. Plora.

Escena 2.- El comiat

Flashback. La Laia està tocant el violí, la mateixa cançó. El Marc agafa moltes maletes i s'acosta a la Laia.

Marc.- Me'n vaig.

Laia.- Ho se.

Silenci.

Marc.- No vull que m'acompanyis a l'aeroport. De veritat.

Laia.- Tampoc podria *(Somriu)*

Marc s'acosta a abraçar-la i ella agafa el violí.

Marc.- Gràcies.

Marc se'n va amb les seves maletes

Final del flashback

Escena 3.- Marc

El Marc està a casa seva. Tot està força desordenat. Hi ha alguns amics que han vingut a fer-li una sorpresa i que li han portat un pastís per celebrar el seu tercer aniversari vivint a Escòcia. El Marc entra, porta algunes llaunes de cervesa i en dóna al públic com si fossin els seus amics.

Marc.- Perdoneu, és l'únic que tenia. No me'n queden més de negres... només aquestes.

Torna a marxar. Al cap d'un minut torna a aparèixer amb un pastís i tres espelmes enceses.

Marc.- Ja està. No trobava ni encenedor ni mistos. Mai els trobes quan en necessites... Bueno, què he de fer? Bufar les espelmes i demanar un desig com si fos un aniversari o què? 3 anys, tampoc és tant. O sí. Sí! la veritat és que han passat moltes coses...

Sí, sí, sí Ja bufo!

Respira profundament i pensa una estona. Es queda inquiet.

Marc.- Ja va! Un moment... tampoc és tan fàcil!

Respira profundament, pensa una estona i bufa. Es queda en silenci, somrient.

Marc.- Gràcies amics! *(saluda a la gent del públic)* De veritat. Gràcies per haver vingut, em fa molt feliç.

No, no faré un discurs. Què voleu que digui? Que nooooo! Sóc molt vergonyós.

D'acord. Però tampoc us espereu...

Marc.- Us explicaré què m'ha passat durant aquests 3 anys, encara que molts de vosaltres ho hagueu viscut amb mi, o hagueu viscut alguna cosa similar al que m'ha passat a mi, que tampoc és res de l'altre món.

Fa 3 anys vaig arribar aquí. A Edimburg. Escòcia.

Vaig arribar per una suposada oferta de feina. Dic suposada perquè existia, però... d'aquella manera borrosa, que no saps ben bé amb què et trobaràs. Crec que cap de vosaltres em va conèixer en aquella època. Era una oferta de la meva especialitat, APPS "programació d'aplicacions mòbils" però en una empresa que feien prototips d'aplicacions relacionades amb la salut i la psicologia, o pseudo-psicologia.

El primer que en ve al cap d'aquesta època és que no sabia què feia aquí. Era una sensació... bastant rara i inexplicable la d'anar-se'n a viure a un altre país, i més quan l'idioma és un altre. Et sents com... si visquessis en una pel·lícula, però en una pel·lícula on tu participes o no, depenent del que decideixis cada dia. I tot està per fer. Sempre tens la possibilitat d'abstraure't del que estàs vivint, cosa que en el dia a dia normal, en una vida normal, de no immigrant en la teva vida quotidiana, no pots fer o costa més. M'enteneu?

Era tot una mica confús, però... d'aquesta manera era més fàcil començar des de zero.

Riu i recorda.

Una vegada, als pocs mesos d'arribar, recordo que vaig anar a una disco. Jo no era de gaire sortir, a Barcelona i... vaig viure una segona adolescència quan vaig arribar aquí, que encara em dura... bueno, va a dies. Vaig sortir, amb tot el que us podeu imaginar que comporta, que també era una mica nou per mi, i recordo la sensació d'estar tornant a casa, amb una persona que no coneixia de res, a una casa que tampoc era del tot pròpia. No la sentia pròpia...

Caminar i pensar... "Què bé! No he de donar cap explicació a ningú. No hi ha res que em lligui a mantenir un ordre lògic, de com han de succeir-se els esdeveniments". Vaig seguir caminant, agafat de la mà d'aquesta persona, sense ni tan sols parlar, somrient, quan em venia de gust... però només quan em venia de gust. I... és fort això... "fer només el que et vingui de gust"

Podia arribar a casa i ser simpàtic i enamorar-me o ser odiós. Jo triava. No tenir una historia, un entorn, també fa que... en certa manera puguis posar en dubte la teva educació, els teus modals i els teus valors. Tu tries.

Realment vaig començar des de zero. Vaig crear una vida on podia inventar-me el que volgués...

(Als amics, intentant crear complicitat)

Ara, no vull que us penseu que us he mentit o que la meva vida és una farsa. Em refereixo a oblidar el passat o almenys intentar no pensar-hi i fundar unes noves bases del que VOLIA que fos la meva vida, la gent que em rodegés, el meu dia a dia. Volia alegria, felicitat i sobretot, en certa manera, frivolitat al meu voltant.

(Una amiga l'interromp amb la pregunta "Frivolitat"?)

Noooo. No vull dir que les amistats o la vida que hagi construït aquí siguin frívoles ni molt menys. Us estimo de veritat però... Per què la vida ha de ser constantment profunda i plena de significats i conseqüències? De vegades pot ser alguna cosa efímera, no? Per què s'ha de "pensar sempre amb el futur i conseqüentment amb el passat?" Ja començo a ser profund...(riu)

(Rient) El que vull dir és que jo, fins aleshores, no sabia passar una bona estona i res més. Sense rellevància, sense ser "per sempre", ni ser "important" I ara, aquí, sí!

(Riu sol)

Vaig conèixer tanta gent nova i taaaaan diferent. Les seves històries eren completament estrambòtiques. Molts freakies! Ja no existien les avorrides preguntes com "A quina escola vas anar?" o "On vius?". Ni tampoc existien aquestes conclusions i prejudicis, tan típics de Barcelona. Potser hi havia preguntes però el que em preguntaven era "Què t'ha portat aquí?", "Amb qui vius?" i respongués el que respongués era exòtic; i em contestessin el que em contestessin, eren coses que no havia d'investigar o amb les quals no havia de començar a lligar caps per fer-me una idea del que era aquesta societat. I encara segueix essent així de vegades. No se si sóc d'aquí o d'allà. Ho se, és una frase típica. Però és veritat.

(La mateixa amiga l'interromp amb una pregunta)

Marc.- No, mai vaig tornar allà.

(La mateixa amiga l'interromp amb una altra pregunta)

Marc.- Perquè... no se. Mai es va donar l'oportunitat. A més, estic bé aquí. No ho trobo a faltar.

(La mateixa amiga l'interromp amb una altra pregunta)

Marc.- *(rient però intentant canviar de tema, ja que està incòmode)* EM DEIXES CONTINUAR PESADA! Si no paro, eh? Vosaltres m'heu demanat el discurs. Em deixes continuar?

Marc.- *(A l'amiga)* Gràcies.

Marc.- Vaig començar a compartir pis. Jo mai havia compartit pis a Barcelona. I havien situacions quotidianes que eren divertides, curioses: entrar a la cuina i no saber on pot estar la cullerot perquè l'utilitzes un cop l'any. Saps? O oblidar-te que existeix un objecte anomenat planxa. I situacions incòmodes, que no haurien de ser-hi: està bé el que estàs fent? o si molestarà a algú?

Por, inquietud, que el que fa és que estiguis més alerta i... en definitiva, més obert a adaptar-te i a pensar les coses en positiu, perquè no tens res que defensar, sinó tot per construir. Em vaig fer gran de cop.

Vivia amb dues noies, Carol i Leslie, que crec que la majoria no heu conegut. Eren escoceses escoceses, força independentistes, però sobretot, bastant divertides.

Cada dia miràvem una peli, de vegades bevien una ampolla de vi perquè si i, parlàvem i rèiem de qualsevol cosa. De vegades sortíem de festa i acabàvem a qualsevol lloc. A vegades junts, a vegades cada un amb algú diferent. I l'endemà ens retrobàvem a casa cadascú amb el seu "ligue" o amb una ressaca infernal.

De tant en tant ploràvem junts, o rèiem altre vegada i parlàvem una mica més de tot. No sabia on eren les coses a la cuina però mica en mica es va anar convertint en casa meva... i... és difícil això, eh?

En aquella època vaig conèixer a alguns de vosaltres i vaig canviar de pis. Ja no era tot tan nou, i sovint...

(Es queda pensant, intentant amagar que s'ha emocionat per alguna cosa)

Vaig conèixer més gent però alguns passaven per la meva vida com una nit de festa, amb els quals només passes una bona estona i després tens una sensació de buit...

Però seguia il·lusionat, em divertia... és veritat que de vegades estava més xafat ...

Riu.

És que... en realitat, si ara tornés a començar aquest discurs i algú em preguntés com he arribat fins aquí, què ha passat aquests anys... no sabria què dir. Una cúmulo de circumstàncies que m'han arrossegat fins aquest moment...

(Un altre amic l'interromp amb una altra pregunta)

Marc.- Sí, sóc feliç.

(La mateixa amiga l'interromp amb una altra pregunta)

Marc.- No, no crec que em vingui a visitar la meva família.

(La mateixa amiga l'interromp amb una altra pregunta)

Marc.- Perquè... no.

(La mateixa amiga l'interromp amb una altra pregunta)

Marc.- És que tampoc... jo mai vaig ser "molt de família", Helen.

(La mateixa amiga l'interromp amb una altra pregunta)

Marc.- Què va! Els estimo molt.. i sí que mantinc el contacte però... No vull parlar de la meva família! Forma part de la meva... intimitat
Mira, per alguns el sexe és intimitat, per d'altres dormir abraçat a algú.
Per mi, la meva família. A més, ara la meva família sou vosaltres.

(Somriu)

Estic content que hagueu vingut i que m'hagueu fet aquesta sorpresa.

Bueno. Brindem. No?

Pels amics, que són els que et miren als ulls, et somriuen, et comprenen i... saben donar-te paraules de recolzament, retrets, però que també, saben callar.

Per vosaltres!

(brinda)

I ara... sense voler ser antipàtic, però... em llevo mooolt aviat demà al matí...

(Un altre amic l'interromp amb una altra pregunta)

Marc.- Tinc una entrevista de feina abans d'anar a treballar. Així que no puc quedar-me fins tard... no us enfadeu. Us acompanyo a la porta.

Va cap a la porta.

Marc.- Una empresa força interessant... ja us explicaré...Vaaaa! Aneu-vos-en, pesats! He de dormir...
De veritat, gràcies per haver vingut.

S'acomiada, tanca la porta. Queda d'esquena al públic. Silenci.

Marc.- Ha sigut una nit meravellosa..

Agafa una cervesa i beu de cop. Segueix d'esquena al públic.

Marc.-Per què cal parlar sobre la meva família? Per què aquesta necessitat de saber sobre el passat

Es gira a públic novament, com si hi haguessin els amics.

Marc.- No, no faré un discurs. Què voleu que digui? Que nooooo!!! Que sóc molt vergonyós.
D'acord. Però tampoc us espereu res del altre mon

Us explicaré... Us explicaré...

Mira cap on mirava quan li feia les preguntes l'amiga

Marc.- ~~T'explicaré qui és la meva família i per què he vingut a Escòcia... ja que és el que t'interessa.~~

(somrient) Saps què és el que m'agrada de tu, Helen? Que et conec poc però saps preguntar. Saps veure el fons. I això m'agrada. Sincers, com sempre ho hem estat, tu amb les teves preguntes i jo amb els meus atacs de geni...

No és que siguis la més guapa o la més intel·ligent. Tampoc la més divertida. Però els pocs cops que t'he vist, has sabut preguntar i m'has obligat a crear complicitat. Has trencat "els pactes de silenci".

Mirar-te i demanar-te que callis i deixis de preguntar perquè m'estàs ferint. I que ho entenguis però continuïs..

Saber preguntar és difícil... saber preguntar les preguntes que faran un click a l'altre i que permetran veure com reacciona quan el poses entre l'espasa i la paret, com es despulla i es torna a tapar... és un art. Un art que domines i que jo... odio però admiro. I ho fas des del carinyo

(Somriu)

(A públic altre cop)

Marc.- No se mai què contestar quan em pregunten sobre la meva família. Sempre noto que menteixo, bueno... que amago la veritat.

Hi ha alguna cosa que se que no està clara, tranquil·la, neta.

Quan els hi explicava la historia de la meva família a alguna d'aquestes persones que coneixia durant "una estona" i sabia que no serien més que això, ho feia per veure quin efecte produïa el fet d'explicar-ho , dins meu i també en els altres. Uns em jutjaven dient que em vaig escapar. D'altres em defensaven, com si fos una víctima... Tampoc ho sóc!

(rient, intentant no caure en la tristesa)

I les apps de pseudo-psicologia en les quals treballava, no eres clares amb les seves respostes. *(riu)*

I no és que em sentís bé ni malament.

Sóc feliç d'haver construït una vida però... tinc por d'imaginar-me què ha passat amb... Vaig esborrar el meu passat, almenys ho intento. I està bé però a la vegada és... estrany, pesa.

Per això busco, a vegades desesperadament, per més que ho negui, l'afecte de tothom. I és clar que "vaig aprendre a conviure amb això i a no implicar-me molt en les relacions", mesurant les meves mostres de carinyo i... perquè se que per mi, moltes vegades, les amistats, els rotllos i qualsevol vincle signifiquen més que per l'altra.

Per mi eren el meu nou arrelament, noves persones, entorn, feina, pis compartit però pels demés era simplement un acompanyant de viatge, en aquell moment, en aquell lloc.

Per mi la gent que coneixia i vosaltres éreu i sou la meva historia ressent, les bases de la meva nova vida. Pels demés, una bona i inesperada circumstància, que només amb el temps i la meu esforç, passaria a més. Perquè era el nou.

Però vaig tirar endavant. Vaig viure el present, em vaig deslligar del passat i del futur que tant em pesaven i em feien mal i... Sincerament, no m'he pogut deslligar del tot. Només he aconseguit amagar-ho

Silenci llarg. Trenca la ficció del discurs. Riu i agafa una altre cervesa.

Marc.- Però què collons foto jo aquí? Escòcia? És que mai a la meva vida m'hauria imaginat aquí. No se ni què m'agrada ni què no m'agrada. Ni per què sempre he d'acabar així... aquí, sol, sentin-me sol.

S'asseu repenjat a la paret.

Beu cervesa en silenci.

Tanca els ulls.

Marc.- Helen... no posis més aquella cançó de Schumann...

Silenci. Somriu.

Marc.- La Laia sempre la tocava, quan era petit. I jo l'escoltava perquè sabia que ella gaudia amb aquella cançó. Jo feia un petit cop de plat al final. Era la meva manera d'aplaudir-la i dir-li que ho havia fet bé.

No m'agradava aquella cançó. És trista i em removia... encara que ella no ho sabia. Quan tenia 7 anys, poc després que li regalessin el violí a Laia, un dia el papa i la mama, ~~el meu pare encara era viu~~, van sortir i ens van deixar amb una cangur. Era un personatge horrible que es va posar a veure la TV i ens va deixar tirats, no es va ocupar de nosaltres.

La Laia, que sabia que havia d'anar a dormir aviat, em va portar de la mà al llit, em va tapar, em va fer un petó i em va dir:

Apareix la Laia, vestida diferent. Flashback.

Laia.- Dorm.

Marc.- No vull

Laia.- Marc, has de dormir perquè ja és l'hora.

Marc.- Em fa por dormir. Com es dorm?

Laia.- Tanques els ulls i penses amb coses boniques. Si ho fas, t'adormiràs i demà la mama i el papa et despertaran amb molts petons. T'ho prometo.

Marc.- Vale

El Marc es comença a posar bé al llit i tanca els ulls.

Marc.- Però... falta molt fins demà

Laia.- Doncs... si ho fas, quan et despertis, jo et faré un petó. I si et despertes a mitja nit, vindré a la teva habitació i t'abraçaré.

El Marc torna a ser narrador. La Laia anirà fent el que diu el Marc

Marc.- Em vaig adormir, però al cap d'una estona em vaig despertar amb el so del violí que tocava aquella cançó. Em vaig quedar amb silenci, escoltant... tenia por de la foscor, però sabia que... amb aquella cançó ella estava allà, a l'altra habitació i desperta. El que em feia por és que tots dormissin. Però ella estava desperta

Va acabar la cançó. I va venir el silenci. Minuts de silenci que per mi van ser anys.

Jo em vaig quedar amb els ulls oberts sota els llençols, amb por.

Vaig escoltar un soroll i em vaig tapar encara més. No eren les passes de la mama i el papa. La porta es va obrir i... em vaig posar a plorar.

Silenci llarg.

Marc.- La Laia em va abraçar. Em va fer un petó. I sense dir res va tornar a tocar la cançó una i una altre vegada fins que em vaig quedar adormit.

El Marc s'asseu. La Laia l'acaricia i se'n va a un altre racó de l'escenari, en un altre espai. I es posa a tocar la cançó suaument... Està al carrer tocant per diners. I el Marc segueix explicant.

Marc.- I sempre va ser una cosa que vam guardar entre nosaltres dos. Ens vam anar fent grans i vam tenir èpoques de portar-nos millor, pitjor... baralles, discussions. Però sempre teníem aquella complicitat. Jo sabia que si necessitava sentir-me protegit, ella estava allà. I ella

sabia que jo sempre faria l'últim cop de plat per felicitar-la i aplaudir cada fita que assolís.

Silenci. Silencio.

El Marc s'aixeca, agafa una maleta i treu unes fotos que es posa a mirar.

Quan me'n vaig anar, no vaig voleu que m'acompanyés a l'aeroport. Sabia que havia de tancar la porta de la complicitat. Sabia que mirar-nos al ulls era... descobrir respostes que potser feien mal.

(A Helen)

Marc.- I ella sabia preguntar igual que tu, però va callar. Potser perquè no em frenés.

(A públic, mentre mira les fotos)

Marc.- Ella va agafar el violí i va tocar la cançó mentre marxava. I crec que siestic bé és perquè la segueix tocant. I quan estic... tonto, crec que somriu i la segueix tocant. I que em mira als ulls i em fa les preguntes necessàries per seguir endavant. I se que està allà. I que... ens estimem...

Silenci llarg. Veiem que la Laia acaba la cançó. Està al carrer i compta els diners un cop para de tocar. Somriu. Agafa la motxilla de nou i se'n va

Marc.- I aquí estic, sol... al menjador de casa meva de... CASA MEVA. Amb... nostàlgia? No se.

Sabent que vaig deixar alguna cosa, que em feia mal, però que em donava més... Que em feia més humà, més tridimensional, més complert.

Se que és difícil deixar-ho enrere, però també se que ha estat el més sa per tirar endavant.

Créixer fa mal, no? I de vegades els camins es separen...

La Laia havia canviat molt després de la mort de la mama. Tenia odi a dins, tenia ressentiment i tenia un fil que l'estirava constantment a un passat, que no la deixava avançar. I aquest fil, era un vincle que m'estirava també a mi en el sentit contrari a on volia anar. Jo volia canviar i... no se si ella volia o no, però si ho volia era d'una altra manera. L'estimar-nos i la complicitat ens estava fent mal o almenys això sentia jo. Ens costava mirar-nos als ulls perquè sabíem que...

potser ens enfonsaríem i cada un de nosaltres estava intentant tirar endavant com bonament podia.

Jo era tímid, introvertit, però... necessitava canviar, volia sentir-me realitzat en la meua carrera i volia viure, deixar de ser... així, com era. No volia quedar-me a casa plorant ni penedir-me de no viure, ni tenir ressentiment cap a la meua mare. Perquè no tenia de què ni per què. Quina culpa tenia ella?

Mira les fotos que té a la mà. Es posa a plorar.

Marc.- *(Intentant controlar el plor. Es vol recompondre)* Se que pot semblar egoista però... jo no volia quedar-me aferrat a la seva mort. És clar que vaig plorar, i la ploro a vegades... però... ella no podia viure més.

Me'n vaig anar i vaig començar la pàgina en blanc com vaig poder. No volia tenir ressentiment ni tenir un mal record, per això me'n vaig anar. Donar-se per vençut no és un crim. No érem nens i... potser suïcidar-se va significar anar endavant. La Laia no ho va saber veure així.

Després de la mort del papa, la mama mai va saber com recuperar-se. I ho se, perquè tot i que no ho mostrava, cada nit, plorava. Recordo que, com que no dormia bé, cada nit m'aixecava i la sentia des del passadís. L'escoltava plorar durant tota la nit... jo no sabia quina cançó tocar-li.

Una nit vaig decidir obrir la porta de la seva habitació i li vaig preguntar directament.

-Per què plores? Ella va callar

Van passar varies nits en les quals simplement l'escoltava

Al cap d'unes quantes nits, vaig tornar-li a preguntar

- Per què plores mama? – Ella em va mirar i em va dir “us estimo molt però... em sento sola”

Vaig plorar amb ella.

I crec que aquesta va ser la meua cançó.

Nit rere nit, quan plorava, m'aixecava i l'abraçava fins que s'adormia. La Laia mai ho va saber, no ho va veure o no ho va voler veure. Creia que la seva depressió era per la situació econòmica, la feina i sí... la mort del papa, però... la veia només com a mare i creia que havia de tirar endavant... per nosaltres, per ella... per obligació de mare.

La nit abans que la mama es suïcidés, quan la vaig abraçar recordo que va repetir una cosa que feia molt que no em deia “Els germans sempre han d'estar units... Ara m'abraces a mi i t'ocupes de mi, però has de

cuidar de la teva germana. Ella sempre et necessitarà i, encara que no ho creguis, tu sempre la necessitaràs a ella”

Està a punt de plorar.

Escena 4.- El retrobament

El Marc està assegut al terra. Sona el timbre. No contesta. Sona un altre cop. S'aixeca per veure qui és.

Marc.- Sí?

Laia.- Marc?

Marc.- Qui...

(silenci)

Laia.-Marc!

El Marc obre la porta. Es queden mirant. La Laia està a punt de tirar-se-li a sobre per abraçar-lo.

Marc.- Hola. Passa.

La Laia deixa el seu equipatge (motxilla i violí) i l'abraça. El Marc es queda tens, sense saber com reaccionar, poc a poc s'afluixa i l'abraça de manera insegura

Marc.- 3 anys...

Laia.- I mai he sabut res de tu. M'ha costat trobar-te. Tant...

Silenci. Es miren, s'observen.

Marc.- Com has sabut on visc? Com m'has trobat?

Laia.- Va arribar una carta.

Marc.- Segueixes a casa?

Laia.- Intentava anar de tant en tant a l'oficina de correus per preguntar si hi havia alguna cosa per mi. Mai vaig rebre res teu.

Marc.- Mai et vaig enviar res.

Laia.- Però un dia va arribar una carta de la policia escocesa que et multava per consum de drogues a la via pública i per orinar al carrer. No et trobaven a la teva "adreça habitual"... i la posava. Fumes porros? Des de quan? *(Intentant trencar el gel i crear complicitat però renyant-lo com a germana gran, li dona un copet suau a la cara)* Estàs tonto, niñato? Et van educar per això?

Marc.- Tu també fumaves! O ara ets una santa?

El Marc mira l'aspecte de la Laia.

Laia.- *(Intentant dissimular el seu aspecte i "tornant al tema anterior")*
No et passis ni un pèl, eh?

Marc.- De tant en tant...Deixa'm en pau! Laia, no t'he escrit perquè necessitava el meu espai.

Laia.- Ho se i no m'ho has d'explicar.

Silenci. Eviten la mirada.

*Silenci. Abaixen la mirada. Se senten incòmodes. De cop, s'abracen molt fort durant una estona. Ploren.
Quan acaben d'abraçar-se, se eixuguen les llàgrimes. Riuen de veure's plorar i intenten parar.*

Marc.- Vols alguna cosa per beure?

Laia.- El que tinguis...

El Marc va a buscar un porro. I posa música. La Laia intenta arreglar-se. Apareix el Marc amb el porro. Fumen el porro, riuen. Ballen, juguen. Beuen, mengen. Parlen animadament. La Laia es posa a tocar el violí (intentant sobreposar-se amb la cançó) i acabem escoltant la cançó que toca al principi. El Marc es queda bocabadat escoltant-la i somrient. Al final de la cançó el Marc agafa una llauna de cervesa buida i la fa sonar com si fos el seu plat de bateria. Silenci.

Marc.- Per què has vingut, Laia? No...

Laia.- No vull que tornis.

Marc.- Jo t'estimo molt però... no puc. Em deprimeix, m'entristeix estar allà. Saps? Aquí he intentat fer la meva vida, ser feliç...

Laia.- I me n'alegro que ho puguis ser. T'ho mereixes. De veritat. Tant de bo jo tingués... si jo pogués tenir el... valor per fer-ho. No ho vaig saber fer i... ja és tard.

Marc.- Sí que pots!

Laia.- Puc, però no vull. La meva vida està allà. . El que guanyo i el que perdo pertany a allà.

Silenci.

Marc.- A vegades ho trobo a faltar. Tot.... Bueno, tot no. A tu, a la mama i al papa, als records. Però aquí he fet una vida. Per bé o per mal però... tinc alguna cosa.

Silenci.

Marc.- Per què ja no vius a casa?

La Laia no contesta. El Marc la mira. La Laia fa un gest amb les espatlles de "les coses passen".

Laia.- De vegades fan mal les preguntes.

Marc.- Perdó

Silenci.

Marc.- Et puc ajudar amb alguna cosa? Diners? Res...

La Laia abraça molt fort al Marc un altre cop i aguanta el plor.

Laia.- És millor que me'n vagi. Volia abraçar-te ben fort germanet. Estic contenta de veure't i espero que ho puguem fer més sovint...

Marc.- Laia, no puc tornar, i no... no... no vull que et quedis.
(Aguantant el plor) M'ha costat construir aquesta vida i desfer-me de...
tot allò. Em fa por.

Laia.- No vull que tornis. De veritat. T'estimo i només volia tornar a
passar una bonica estona amb tu.

(La Laia li fa un petó al Marc i l'abraça)

Laia.- Me'n vaig

Marc.- On estàs instal·lada? Queda't aquesta nit!

Laia.- Per allà... Si et trasllades, escriu una carta o algo...

Marc.- T'estimo molt.

Laia.- Jo també.

La Laia somriu. I agafa les seves coses i se'n va

Marc.- Gràcies per ajudar-me a seguir endavant.

Laia.- A tu. Gràcies a tu. De veritat.

S'abracen.

FOSC